

PETR JANŠTA

Určitě se nám někdy stalo, že sebelepší myšlenka nebyla pochopena tak, jak jsme ji mysleli. Nedorozumění se stávají, bohužel následky bývají mnohdy smutné. Nejinak je tomu v církvi, kde nepochopení, případně zavržení někoho často způsobí ještě větší bolest, protože tak bývá zraňována důvěra, kterou člověk vkládá v tajemné Tělo Kristovo, v lidi, kteří zastupují Ježíše zde na Zemi. Svatá Marie McKillop (1842–1909) také prožila toto bolestné zklamání z nepřijetí v církvi, ba dokonce byla místním biskupem exkomunikována. Přece však nikdy nepřestala církev milovat a s pokorou a respektem přijala všechna příkoří.

Malá Marie se narodila 15. ledna 1842 v Austrálii v oblasti dnešního Melbourne v rodině skotských přistěhovalců. Tehdejší

Austrálie byla plná imigrantů, nezaměstnanosti, chudoby. Malá Marie vyrůstala sice v chudé, ale láskyplné katolické rodině. Už od mala pociťovala touhu stát se řeholnicí, ovšem povinnosti ve vlastní rodině byly na prvním místě. Stala se učitelkou v Penole a právě zde si začala uvědomovat, jak hrozná je situace těch nejubožejších. Tehdy se při působení v rozlehlých oblastech jihovýchodní Austrálie setkala s otcem Julianem Woodsem. Oba spojovala tatáž touha: za-

bezpečit bezplatné vzdělání těm nejchudším dětem. Otec Woods plánoval vytvořit kongregaci sester, které budou působit mezi nejchudšími. Brzy se jim podařilo otevřít první školu a v roce 1868 dostali povolení od místního biskupa založit Kongregaci sester sv. Josefa od Nejsvětějšího Srdce. Marie přijala jméno „sestra Marie od Kříže“. Už za necelý rok pracovalo ve školách, sirotčincích a azylových domech cca 60 sester.

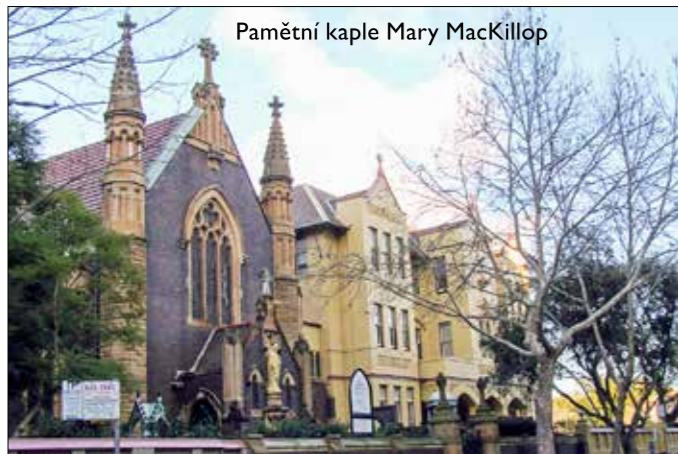
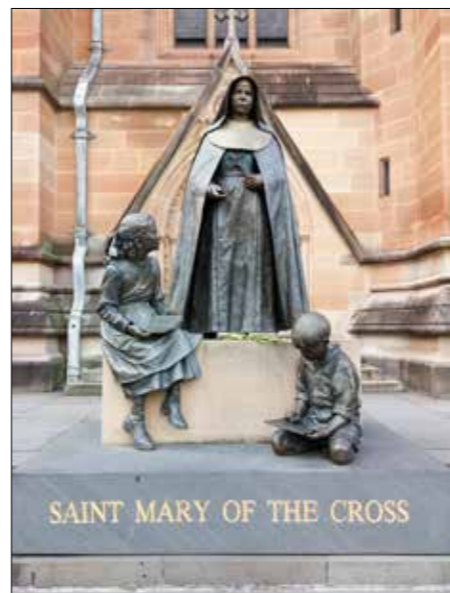
Mezi otcem Woodsem a Marií však došlo k neshodě kvůli úpravě řeholních pravidel. Pravděpodobně i vlivem místních

úřadů, kterým vadilo Mariino sociální smýšlení a určitá forma nezávislosti, došlo k tomu, že Marie byla v roce 1871 exkomunikována místním biskupem. Pro Marii to byla velká rána, mnohé sestry od ní odešly, přesto mladá sestra byla přijímala s vnitřní vyrovnaností. Biskup svého činu následně litoval a za půl roku jej zrušil, Marie se však rozjela za Svatým otcem do Říma, aby si vydobyla autonomii pro kongregaci, aby mohly být sestry posílány tam, kde je to potřeba, a nemusely zůstat jen v jedné diecézi. Konečné schválení sice přišlo až v roce 1888, přesto se Marie vracela do Austrálie notně povzbuzená, především po třech setkáních s papežem Piem IX. V Adelaide a v Sydney, kde poté působila, rostlo její dílo přímo pod zakladatelčinými rukama, rozšířilo se na Nový Zéland a do Jižní Ameriky. Jeden z jejích oblíbených výroků byl: „Vidět potřebu a nic neudělat – nikdy!“ Neustále sužována nemocemi a utrpením, ochrnutá na jednu půlku

těla, vše snášela s hrdinstvím a stále mluvila o Boží vůli. V srpnu 1909 vyčerpána utrpením odešla za svým Spasitelem. Kardinál Moran krátce po její smrti řekl: „Dnes jsem byl u lůžka svěřence... její smrt přinese mno-

hé požehnání.“ Papež Benedikt XVI., který australskou sestru v roce 2010 svatořečil, mluvil při setkání mládeže v Sydney v roce 2008 o tom, jak se Mariin život stal inspirací pro mnoho Australanů. A citoval slova Marie McKillop: „Věř tomu, co Bůh šeptá tvému srdci. Uvěř mu! Uvěř síle Ducha lásky!“

Pamětní kaple Mary MacKillop

Zdroje: <http://catholica.cz/?id=3612>, https://www.radiovaticana.cz/clanek_print.php?id=9828, <https://gloria.tv/post/VuTpwkQVM7CS2EHpTyYTp93Bd>

Foto: Zerophoto, Alan Smithersinna - Adobe stock; Public domain

Když se začteme do příběhů ve Starém zákoně (SZ), něco nám nesejde. Není to nějak čisté, objevují se tam určité nedostatky a špatnosti, se kterými nelze úplně souhlasit, zvláště, když známe Ježíšovo evangelium a jeho učení. Což o to, špatnosti lidí jsou popisovány i ve spisech Nového zákona, ale vzápětí jsou kritizovány a nabízí se cesta nápravy. Rozdíl je v tom,

že některé záležitosti, proti kterým se Ježíš staví, jsou ve SZ schvalovány a nabízeny jako dobré řešení, jako třeba pobízení nepřátel, určité lpení na čistotě obřadů a chování, které zachovává tuto čistotu, na úkor jednání podle momentální konkrétní potřeby pomoci druhým, vedené opravdovou láskou.

Už jsme také ale zmínili, že v první řadě je potřeba víra, důvěra v Boží pomoc, spoléhání na něj – takovou víru u některých postav SZ opravdu nalezneme, i když s jejich konkrétním morálním jednáním bychom asi někdy nesouhlasili. A to je důležité i pro nás: první je víra v to, že Bůh nás má rád, že nás chrání, že nás vede k tomu, abychom dobře naplnili svůj život, že už dopředu to pro nás připravil. Mravní jednání, tedy snaha plnit požadavky Desatera a i dalších Božích výzev, jsou až následnou odpovědí člověka Bohu, když si s vděčností uvědomí, co pro něj Bůh udělal a stále dělá. A je to, samozřejmě, také velmi důležité.

Ve Starém zákoně najdeme ale také několik postav, které jednají tak, že mohou být příkladem i v evangeliu.

Za takovou můžeme považovat postavu Josefa, jednoho z dvanácti synů patriarchy Jakuba, který má přídomek Egyptský, podle země, kde prožil většinu svého života a kde se také nejvíce proslavil. Připomeňme si jeho život a zvláště skutky, které se vyznačovaly vysokými morálními kvalitami. Už to, že byl synem Jakubem více milované ženy Rachel, ho předurčilo k jeho pohnutému osudu. Jakub ho upřednostňoval před svými ostatními syny, což právě oni nesli nelibě. Ještě další věc byla pro jeho život a nakonec také pro vztah s bratry zásadní: mívával zvláštní sny, což bylo považováno za kontakt s Božím světem, a dostal dar je také vykládat. Jednou – možná bychom si mysleli s úmyslem své bratry „popíchnout“, ale spíše to byl bezelstný projev jeho touhy sdělovat bratřím a otcí svoje prožitky – jim předložil své sny o snopech obilí, kdy snopy bratřů se klaněly jeho snopu, a nebeských tělesech, představujících bratry a rodiče,

které se mu taktéž klaněly. Tím dovršil zášť svých bratřů vůči sobě, a tak příležitost se ho zbavit nenechala na sebe dlouho čekat. Když šel za svými bratry, kteří pásli stáda daleko od otcovského domu, tyto využili situaci, kdy nebyl pod otcovskou ochranou. Nejdříve ho chtěli přímo zabít, pak hodit do vyschlé cisterny, kde by asi také umřel, ale pak zvolili to „nejhumánnější“ řešení: prodali ho do otroctví karavaně obchodníků z Midjanu, kteří směřovali do Egypta. Tam se dostal do služeb Potifara, faraonova dvořana. Protože byl vzhledem přitažlivý, toužila po něm Potifarova manželka, ale on jí nechtěl vyhovět, protože nechtěl narušit manželský svazek Potifara, svého pána, čímž by se prohršel proti Bohu. Zhrzená žena ho krivě obvinila, že ji chtěl znásilnit, a byl proto uvržen do vězení. Ale i zde měl

„štěstí v neštěstí“: získal přízeň vězeňského dozorce a stal se jakýmsi jeho pomocníkem. Měl proto přístup k ostatním vězňům, mezi nimi i ke královskému číšníkovi a pekaři, kteří se také dostali do vězení. Těm pak vyložil jejich zvláštní sny, jejichž význam si sami neuměli vysvětlit. Tyto sny jim naznačovaly jejich brzký úděl: zatímco číšník byl propuštěn a znovu se vrátil pro svou nevinu do služby králi, pekař byl potrestán smrtí. Josef zapísal číšníka, aby, až bude u faraona, si na něj vzpomněl a přimluvil se za něj také kvůli tomu, že si byl jist svou nevinou. Když už to vypadalo, že se Josefův úděl začne zlepšovat, ukázalo se, že lidská paměť bývá krátká, zvláště když se člověku dobře daří. Číšník na Josefa zapomněl, a tak zůstal Josef dál ve vězení.

Pokračování příště.

Foto: Kevin Carden, porcomanziinna - Adobe stock